

ATLAS PTÁKŮ

režie: OLMO OMERZU

v kinech od 2. září 2021

MIROSLAV
DONUTIL

ALENA
MIHULOVÁ

MARTIN
PECHLÁT

ELIŠKA
KŘENKOVÁ

VOJTĚCH
KOTEK

PAVLA
BERETOVÁ

... Poštoľka?!... Sýkorka?! Volavka?! Úplnej atlas ptáků!

Trailer filmu: <https://www.youtube.com/watch?v=JGczMfro70I>

Základní informace

originální název:	Atlas ptáků
anglický název:	Bird Atlas
rok výroby:	2021
jazyk:	český
země vzniku:	Česká republika, Slovensko, Slovinsko
režisér:	Olmo Omerzu
producent:	Jiří Konečný
koproducenti:	Rok Biček, Ivan Ostrochovský
kreativní producent ČT:	Jaroslav Sedláček
associate producer:	Hélène Mitjavile
výkonná producentka:	Olga Štěpánková
vedoucí postprodukce:	Dagmar Šperlová
scénář:	Petr Pýcha, Olmo Omerzu
kamera:	Lukáš Milota
architekt:	Antonín Šilar
kostýmy:	Zuzana Formánková
masky:	Milan Vlček
střih:	Jana Vlčková
hudba:	Monika Omerzu Midriaková
zvuk:	Pavel Rejholec, Viktor Ekrt
obsazení:	Miroslav Donutil – Ivo Alena Mihulová – Marie Martin Pechlát – Martin Eliška Křenková – Nina Vojtěch Kotek – David Pavla Beretová – Eva
výrobce:	Endorfilm
v koprodukcii s:	Česká televize Cvinger film (Slovinsko) Punkchart films (Slovinsko) RTV Slovenia Melocoton Films (Francie) Soundsquare
s podporou:	Státní fond kinematografie Audiovizuální fond (Slovinsko) Slovinské filmové centrum Zlínský kraj Viba Film (Slovinsko)
distributor:	CinemArt a. s.
PR filmu:	Johana Turner, TURNER PR, www.turner.cz
PR distributora:	Petr Slavík, CinemArt, www.cinemart.cz

Obsah

strana 1	úvod, plakát
strana 2	základní informace
strana 3	obsah, synopse
strana 4 - 5	Olmo Omerzu - rozhovor
strana 5 – 7	představení hlavních postav s komentářem Olma Omerzu
strana 7	Miroslav Donutil – rozhovor
strana 8	Alena Mihulová - rozhovor
strana 8 - 9	Eliška Křenková - rozhovor
strana 9 - 10	Pavla Beretová – rozhovor
strana 10	Martin Pechlát - rozhovor
strana 11	Jiří Konečný, producent - rozhovor
strana 12	Jaroslav Sedláček, kreativní producent ČT – rozhovor

Atlas ptáků - synopse

Když se ve staré rodinné firmě ukáže, že z ní kdosi vyvádí peníze ve velkém, nastává konfrontace s novou realitou, na níž nebyl nikdo připraven. Ivo Róna, dlouholetý šéf prosperujícího podniku Aron, se snaží zorientovat v nechtěné situaci, kterou mu jeho děti ani okolí neulehčují, ale kterou si na sebe dost možná seslal sám. Nový film režiséra Olma Omerzu proplétá komplikované rodinné vztahy se světem moderních komunikačních technologií, které dokáží využít naše slabá místa. Ve válce, která se ve filmu pokradmu rozpoutává, ale není vůbec jasné, kdo stojí proti komu, natož kdo z ní vyjde jako vítěz.

Rozhovor Olmo Omerzu

Co myslíte, že rozhoduje o úspěšnosti filmu?

To je různé. Úspěšnost mainstreamových filmů, které se zaměřují na většinového diváka, se odvíjí od návštěvnosti kin. Arthouse snímky si cestu k divákovi hledají složitěji, neboť cílová skupina je velmi různorodá. Úspěšný autorský film nejprve zaujme svým zařazením v soutěžní sekci na světových festivalech a distribucí v artových kinech. Komerční filmy jsou často cíleny na místní publikum, autorské na mezinárodní.

Jakým způsobem si vybíráte témata pro film?

Inspiraci můžu čerpat z každodenního života, článků z novin. V příbězích cizích lidí se soustřeďuji na to, co se mě dotýká. Kladu si otázku, co mě na daném příběhu nebo tématu fascinuje... V poslední době hledám příběhy a témata se silným dramatickým potenciálem.

Jak dlouho trval proces vývoje filmu, od nápadu až po jeho realizaci a premiéry v kinech?

Na to nemůžu jednoznačně odpovědět. Většinou pracuji na dvou projektech, scénářích zároveň, což mi umožňuje udržovat si od tématu i materiálu odstup. Při psaní je pro mě velmi důležité, když si mezi jednotlivými verzemi udělám pauzu. Místo toho, abych v tom mezidobí jen zíral do prázdna, pracuju na novém scénáři. Nikdy totiž nepíšu sám. Třeba Atlas ptáků jsme psali s Petrem Pýchou, který je i autorem scénáře předchozího filmu Všechno bude. Spolupráce je pro mě velmi důležitá, rád přemýšlím a tvořím v dialogu. Jinak až dosud to bylo tak, že mezi jednotlivými premiérami uběhly tři roky. U Atlasu ptáků byla ovšem situace jiná, protože natáčení přerušila první vlna pandemie. Všechno se zastavilo a nikdo nevěděl, kdy se zase budeme moct pustit do práce. Tuhle vynucenou pauzu jsem využil k hrubému střihu scén, které se nám podařilo natočit. Po dvou měsících jsme mohli pokračovat a film dokončili.

Vycházíte z nějakých reálných příběhů?

Ve filmu se zabýváme fenoménem, který souvisí s dnešním virtuálně propojeným světem. Příběhů o osamělosti lidí, kteří útěchu hledají na síti, kde často někomu naletí, je kolem nás mnoho. Chtěli jsme přiblížit dnešní život, změny, které v současnosti probíhají, rozdíly mezi generacemi a realitu globalizace, kdy je často těžké najít viníka za věci, které se kolem dějí.

Internetový podvod a kolaps hierarchie jedné rodiny, jak to spolu souvisí?

Film je vystaven na principu postupného odhalování tajemství/kostlivců ve skříni. Události, které zdánlivě nemají společného jmenovatele, postupně vstupují do souvislostí. Celá řada malých rozhodnutí vyvolá náhody, které vedou ke komplikovanější zápletce a nakonec způsobí osobní tragédii (kolaps světa) hlavního hrdiny Iva Róny. Film je zároveň kritikou patriarchálního světa, sobeckosti a úzkoprsého pohledu, který nepřipouští žádné pochybnosti.

Ve filmu jsem chtěl vytvořit okamžik, kdy jsou postavy vydány napospas osudu. Okamžik, kdy jsou bezbranní, malí a poprvé mají pocit, že oni nejsou ti, kteří o věcech rozhodují. Že v životě existuje něco, co je přesahuje.

Kam byste žánrově zařadil váš film Atlas ptáků?

Žánrově bych film označil jako drama se silným prvkem komiky, skryté ironie, které spočívá v realismu samotném.

Jak si máme vykládat jeho název?

Ptáci hrají ve filmu důležitou roli. Místy komentují dění, jindy jen pábí nad problémy světa, na rozdíl od našich hrdinů zahleděných do sebe samých se zajímají o něco víc, než je jen hledání odcizených peněz. Reprezentují jakýsi ironický hlas a pohled shora.

S producentem Jiřím Konečným začínáte být nerozlučná tvůrčí dvojice. Předpokládám, že jste se potkali během vašich studií na FAMU. Jaké jsou důvody vaší kontinuální spolupráce?

S Jirkou jsem se neseznámil na FAMU... V době, kdy jsem končil školu, už pracoval jako producent a měl za sebou několik celovečerních filmů. Na jednom z nich se podílela i střihačka, která nás představila. Začali jsme spolu mluvit o tématech, která mě zajímají. Viděl moje studentské filmy, jež ho oslovily. Naše rozhovory postupně vedly k první spolupráci a prvním společným úspěchům. Mám pocit, že se velmi dobře doplňujeme a vážíme si jeden druhého. Ve stresových situacích, kterých jsme spolu už zažili hodně, si umíme zachovat chladnou hlavu a oba máme rádi podobný typ filmů.

Když si vybavíte natáčení, která scéna pro Vás byla nejnáročnější, kterou považujete za stěžejní? Asi je to ústřední scéna na horské chatě. Jde o "ansambel piece", pět herců, jednota času a prostoru, postupné budování napětí. Jelikož je tato scéna dlouhá a vyžaduje svůj čas, točili jsme ji několik dní. Bylo náročné vracet se každý den k identickému emocionálnímu rozpoložení z předchozí noci, ale moc jsem si tu práci užíval. Myslím, že se nám podařilo ztvárnit fyzické situační napětí na hranici absurdity.

Opakovaně spolupracujete s některými herci – Eliška Křenková, Martin Pechlát – proč?

Oba jsou to vynikající herci a stali se z nich i mí přátelé. Vztah mezi hercem a režisérem je založen na důvěře. Čím víc si důvěřujeme, tím hlouběji se můžeme ponořit do práce, která často spočívá v důkladném rozboru lidských vlastností a intimních pohnutek. Mám rád situace, které do našeho života vnášejí nesoulad a napětí a rád s nimi ve filmu pracuji. Přitahují mě dramata, která se odehrávají v nitru člověka.

Do hlavních rolí jste obsadil Alenu Mihulovou a Miroslava Donutíla. Při vzniku scénáře už jste měl tyto herce vyhlídnuté? Nebo proč padla volba zrovna na ně?

Pokud Iva (Miroslava Donutíla) chápeme jako protagonistu příběhu a Marii (Alenu Mihulovou) jako jeho protihráčku, sledujeme tematický soubor mezi pragmatismem a slepou láskou. Vycházel jsem ze dvou naprosto odlišných pólů, charakterů z naprosto odlišných světů. Už při psaní scénáře jsem věděl, že roli chci svěřit právě jim. Jsou to vynikající herci a oba jsou v roli velmi přesvědčiví. Jsem vděčný, že jsem s nimi mohl pracovat.

I psi jsou ve vašich filmech obsazovaní...jak jsou pro vás ve filmu důležití?

Nejde ani tak o psy, ale o zvířata jako taková. Ve svých filmech často používám paralely se světem zvířat. V myšlenkách si pohrávám se žánrem přírodovědeckého filmu, jehož objektem pozorování bude člověk. Rád člověka a jeho často absurdní sobecké problémy zkoumám z určitého ironického odstepu.

Jaký zážitek můžete divákům filmu Atlas ptáků slíbit? Proč by měli diváci přijít do kin na Atlas ptáků? *Myslím, že má silný emocionální náboj a originální téma a navíc je to herecký koncert předních českých herců.*

Chystáte něco dalšího?

Připravuji film a autorskou minisérii. Oba tyto projekty jsou momentálně ve fázi financování, takže bych se k nim zatím nerad vyjadřoval podrobněji.

Představení hlavních postav s komentářem Olma Omerzu

Ivo Róna – Miroslav Donutil

Dlouholetý šéf firmy Aron, zakladatel rodinného podniku, který se zabývá výrobou vysavačů a dalších domácích spotřebičů. Ve městě má dobrou pověst a je sponzorem nejrůznějších akcí. Je to dinosaur, neomylný patriarcha. Zastává principy a názory, které vylučují názory ostatních. Od svých dětí má natolik vysoká očekávání, že je nikdy nebudou schopny naplnit. Vytváří proto vztahy řetězových frustrací. V lidech vzbuzuje posvátnou bázeň. Je to člověk, který kvůli silnému společenskému postavení ztratil schopnost vhledu... Až do okamžiku, než mu do cesty vstoupí nepřítel.

Olmo Omerzu o postavě Miroslava Donutila

„Postava Iva je psaná s myšlenkou na herce Miroslava Donutila. Byl první, koho jsme si s Petrem Pýchou pro tuto roli představili. Podle mého názoru je to vynikající herec, který je příliš často typově obsazovaný, např. jako neuvolněný autokratický puntičkář, což je opak toho, jak chci charakter jeho postavy uchopit. Ivo sice je autokratický, ale nespoutaný, uvolněný a natolik sebestředný, že všechny své blízké v životě dusí. Je to patriarcha, který prožívá své poslední dny.“

Marie Váchová – Alena Mihulová

Dlouholetá hlavní účetní ve velké firmě, kterou s majitelem Ivem (Miroslav Donutil) spojuje tajná minulost – mnoho let spolu měli poměr. Nikdy neměla štěstí v milostném životě. Sama vychovávala dceru Ninu. V době, kdy si už začala zoufat, poznala na internetu amerického vojáka, který dokázal její bolest proměnit v naději. S jeho pomocí získala novou životní energii a začala otevírat novou životní kapitolu.

Olmo Omerzu o postavě Aleny Mihulové

Když jsem ji poprvé viděl v Domácí péči, byla pro mě jako zjevení. Je to vynikající herečka, která je schopná velkých transformací, které ve filmu Atlas ptáků Marie prodělá. Jde o postavu, u níž se z antagonisty postupně stane oběť, a podobně jako Ivo, padá z vrcholu až na dno. V podání Mihulové si dokážu živě představit, jak se Marie slepě zamiluje a vsadí celý svůj život na jednu kartu.

Martin Róna – Martin Pechlát

Syn Iva (Miroslav Donutil). Jeho pravá ruka v Aronovi. Měl by otce nahradit ve vedení, ale ten ho nepovažuje za plnohodnotného nástupce. Proto doufá, že jeho místo převezme společně s jeho zetěm Davidem (Vojtěch Kotek). Útočiště vždy nalézal u matky. Po její smrti se pro něj rodina stala úkolem, který pilně vykonává v rodinné firmě. Má syna Lukáše, s nímž po bouřlivém a traumatizujícím rozvodu zpřetrhal vztahy. Čeká na pravou chvíli, kdy se mu bude moct přiblížit... ale setkání, respektive čelení problému neustále odkládá.

Olmo Omerzu o postavě Martina Pechláta

Martina Pechláta si jako herce velmi vážím. Je autentický, vtipný, a ve filmech jeho postavy působí vždy psychologicky velmi propracovaně, i když mají malý prostor. Obsazují ho do svých filmů často, ale v posledních dvou šlo spíše o vedlejší role. Stejně jako u Miroslava Donutila, měli jsme na mysli během psaní Martina Pechláta. Tandem Pechlát vs. Donutil, otec vs. syn, vztah, který je problematický a vyvolává konflikty už od prvních minut filmu.

David Plachta – Vojtěch Kotek

Zeť. Manžel Ivovy dcery Evy (Pavla Beretová). Levá ruka v Aronovi. Sportovní typ a Martinova (Martin Pechlát) páteř. Na rozdíl od něj je pragmatický, jak v práci, tak v rodinném životě. Na první pohled působí jako někdo, na koho se ostatní mohou spolehnout... Ve skutečnosti je to tichý hráč a černý kůň v Aronovi.

Olmo Omerzu o postavě Vojtěcha Kotka

S Vojtěchem Kotkem jsem si už dlouho přál pracovat, ale nebyla příležitost ani vhodná role. Vystupovat bude v tandemu s Martinem Pechlátem, a jelikož jsou oba velmi odlišní, ale zároveň spjatí jako “brothers in crime”, slibují nejen intenzivní prezenci ve filmu, ale také potenciál pro mikrokomiku.

Nina Váchová – Eliška Křenková

Dcera Marie (Alena Mihulová). Před nedávnem se přestěhovala z Prahy, kde přerušila studium na fakultě. Energická a zábavná, ale zároveň i destruktivní. Ještě neví, jestli se do školy vrátí, minulý rok byl pro ni krizový. Rozešla se v Praze s přítelem a o studia ztratila zájem. Před problémy i sebou samotnou utekla do rodného města, které pro její budoucnost není vůbec perspektivní. Vyrůstala bez otce, jenž rodinu opustil, když byla ještě malá.

Olmo Omerzu o postavě Elišky Křenkové

Pro mne je to nejtalentovanější mladá herečka, tudíž nechápu, proč není více obsazovaná. Je náročná, miluje civilně psychologické herectví. V zahraničních recenzích obou filmů, do kterých jsem ji obsadil, často zaznívá její jméno. Eliška Křenková je naše herečka s největším mezinárodním potenciálem.

Eva Plachtová – Pavla Beretová

Dcera Iva (Miroslav Donutil), manželka Davida (Vojtěch Kotek). Vystudovala právo, chtěla se stát advokátkou, ale nikdy nesložila justiční zkoušky. Eva je stabilizační prvek, spojovací článek rodiny. Dělá to, co dělala její matka, která zemřela – drží otce, staršího bratra a manžela pohromadě. V otázce budoucnosti firmy stojí na straně manžela a bratra, protože je jí jasné, že nikdo už nebude chtít do Aronu investovat tolik energie a času jako otec. S Davidem mají malého syna Jakuba.

Olmo Omerzu o postavě Pavly Beretové

Pavlu Beretovou jsem několikrát s nadšením pozoroval v divadle. Podobně jako u Elišky Křenkové se divím, že není více obsazovaná. Ve filmu Atlas ptáků je sice její role menší, ale její postava ještě prokreslí.

Benjamin Reilly

Krátce Ben. Americký voják, enigmatická postava, která má ve filmu několik podob.

Rozhovory

Miroslav Donutil (Ivo Róna)

Jak vůbec došlo na spolupráci s Olmem Omerzu?

Olmo mi zavolal, sešli jsme se, přinesl mi scénář a vyjádřil přání, abych přijal hlavní roli v jeho novém filmu. Protože se mi ten scénář líbil, pustili jsme se do práce.

Proč jste roli přijal?

Líbil se mi scénář a dosavadní Olmova práce.

Co si myslíte o vaší postavě? Olmo Omerzu řekl, že ji psal přímo pro vás, nikoho jiného si nedokázal představit...

Je to pro mne pocta, který herec by si nevážil toho, že pro něj někdo přímo napíše roli. Je to náročná, leč krásná postava.

Rozumíte jeho chování, jak si ho vysvětlujete, proč chce, aby se ho všichni báli včetně vlastních dětí?

Je neomezeným vládcem firmy i rodiny a jen těžce se smiřuje s něčím jiným, ale na otázku, co vše se může i takovému člověku stát, dá odpověď až samotný film.

Jak byste film charakterizoval?

Jako velmi zdařilou sondu do současnosti.

Čím vás jeho téma zaujalo?

Možností nahlédnout do způsobu života, jaký neznám.

Která scéna byla pro vás nejnáročnější?

Bylo jich dost. A tak to má být. Mám náročnost rád.

Jak na natáčení vzpomínáte i díky komplikacím způsobeným koronavirem?

Nebylo to pro nikoho z nás jednoduché, ale díky skvělé produkci, obětavosti a nadšení všech se vše zvládlo.

Proč by měli diváci přijít do kin na Atlas ptáků?

Protože je to setsakramentsky dobrý film. Všichni jsme mu dali maximum.

Alena Mihulová (Marie Váchová)

Jak vůbec došlo na spolupráci s Olmem Omerzu?

Doslechla jsem se, že by mě Olmo možná chtěl obsadit do svého připravovaného filmu a zajásala jsem! Velmi jsem si přála s ním točit. Viděla jsem jeho předchozí filmy, které se mi líbily. Agentura Mirky Hyžkové mi pak už jen potvrdila, že mne obsadil, a dostala jsem scénář. Pak už jsem se s Olmem sešla v kavárně Slavia. Už to první setkání s ním na mě udělalo dojem.

Jaké bylo s ním točit?

Drsné i krásné. Některé scény šly jako po másle, některé byly už o něco složitější, tak je to ale asi u každého ambiciózního projektu. Olmo byl vždy extrémně dobře připravený, měl pro herce konkrétní a důležité informace k jednotlivým postavám, vedl herce citlivě, a hlavně dokázal vytvořit atmosféru, kde je člověk schopen se soustředit a situaci, ve které se při hraní nachází, skutečně uvěřit.

Jak byste film a jeho téma popsala?

Ve filmu se mísí několik lidských situací, možná i několik žánrů, ale jako nejdůležitější spojující prvek asi vidím to, že je to drama. Nikdy nevíte, co přijde dál, kdo za nějakou situací stojí, a hlavně, jak to celé může skončit. Má to pro mě napětí jako detektivka.

Co si myslíte o vaší postavě?

I když nedokážu souhlasit se vším, co dělá, tak jí vlastně celou dobu fandím. A fandím jí hlavně v tom boji za lásku, za to nebytí osamělá, a i po padesátce od života něco chtít, očekávat, nedožít sama život pasivně.

Která scéna byla pro vás nejnáročnější?

Nejtěžší pro mě byla scéna na zmrzlém sněhu v letních šatičkách s počítačem v náručí, který jsem držela jako miminko. Proto jsem se ani nemohla rukama chránit v případě, že bych na ledu uklouzla a spadla. Troufám si tvrdit, že byla nepochybně složitá i pro moje kolegyně Elišku a Martina. Nakonec se samozřejmě stalo, že jsem skončila se zafixovanou nohou v ortéze asi na měsíc, ale za ten výsledek to stálo.

Jak na natáčení vzpomínáte i díky komplikacím způsobeným koronavirem?

Vzpomínám na něj hezky. Jako herečka jsem si přišla na své – měla jsem tam co hrát. Moje figura měla hloubku, byly tam zvraty... a že bylo natáčení zkomplikované koronavirem? No a co?! Tak jsme si dali krátkou pauzu, abychom se nakonec stejně mohli vrátit do práce a natáčení si užít.

Proč by měli diváci přijít do kin na Atlas ptáků?

Zažijí takové napětí, kvůli kterému budou celý film sedět na okraji svých sedaček a přemýšlet, jak to vlastně celé skončí. Na své si přijdou jak fanoušci dramatu, krimi, thrillerů, tak i lidé, které zajímá jednoduchý lidský příběh jednotlivých postav, do kterých se může vcítit každý z nás.

Eliška Křenková (Nina Váchová)

Dalo by se říct, že jste dvorní herečkou Olma Omerzu. Říká o vás, že jste naše nejtalentovanější mladá herečka. Pamatujete si na vaše první setkání?

Ježíší, to mě tedy úplně dojímá. To jsem moc polichocená. Mluvili jsme spolu poprvé na castingu na Rodinný film, kam si mě Olmo pozval poté, co viděl v Disku jednu z mých absolventských inscenací Romea a Julie. Stále mě překvapuje, že si mne všimnul. Když jsem roli dostala, setkali jsme se v restauraci Louver, kde jsme se bavili o jeho předchozím filmu Příliš mladá noc. Já měla na obličej nějakou vyrážku, která mě strašně pálila a v duchu jsem se modlila, aby to neviděl.

Jaké to je s ním točit?

Pro mě je to opravdu radost. Je to velmi soustředěná práce, velmi kreativní a přitom Olmo dokáže udržovat příjemnou atmosféru. Je to režisér, který chce a umí posouvat herecké hranice, mám k němu stoprocentní důvěru a vím, že každá role, kterou s ním vytvořím, mě herecky posune dál. Za možnost s ním pracovat jsem nesmírně vděčná.

Když přijde nabídka na natáčení s Olmem, je už dopředu rozhodnuto, že roli vezmete?
Ano.

Přece jenom už se znáte dlouho, dochází ke konzultacím postav ještě před natáčením?
Ano, vždycky a dost zevrubně. Což celému procesu nesmírně pomáhá.

Dává vám prostor ke ztvárnění postavy?
Máme štěstí, že často věci vidíme stejně nebo podobně. Dialog s Olmem nad postavou je pro mě jedna z nejhezčích částí práce.

Jak byste svoji roli a film charakterizovala?
Nina je holka z chudší střední vrstvy. Vyrůstala na sídlišti malého města jen s matkou, bez pevné výchovné ruky. Přesto z ní vyrostla hodná holka, která ovšem rebeluje tím, že přerušila vysokou školu a teď se potácí s výrostky ze sídliště, popíjí, hulí a prožívá takovou pozdní pubertu a nemá v tuhle chvíli žádný směr nebo cíl. Matka je její jediný pevnější bod v životě, který se jí ovšem hroutí.

Čím vás jeho téma zaujalo?
To téma je samo o sobě strašně silné - žena pomalu se blíží k šedesátce, zraněná, zklamaná a frustrovaná vztahy s muži, se zoufale chytá možná poslední naděje na opravdovou romantickou dokonalou lásku. Přestane vnímat realitu a žije v iluzi a to má naprosto katastrofální následky. To že si člověk těchto příběhů může v novinách nebo na internetu přečíst spousta je skvělá přidaná hodnota. Otvírá to silná témata k diskusi a zamyšlení.

Která scéna byla pro vás nejnáročnější?
Asi dialog s Mirkem Donutilem.

Jak na natáčení vzpomínáte i díky komplikacím způsobeným koronavirem?
Dobře na něj vzpomínám, i když se natáčení přerušilo. Bylo mi strašně líto Olma a producenta Jiřího Konečného. Museli mít šílené nervy a bylo podle mě velmi lehké sklouznout k frustraci. Taky jsem se bála, že nedokáže dobře navázat na práci, kterou jsme začali. Naštěstí se tato obava ukázala jako lichá.

Proč by měli diváci přijít do kin na Atlas ptáků?
Protože to je krásný film evropských rozměrů.

Pavla Beretová (Eva Plachtová)

Jak vůbec došlo na spolupráci s Olmem Omerzu?
Olmo mě přímo oslovil na roli ve filmu. Předtím jsme se neznali. Domnívám se, že to „upekli“ s kolegou Pechlátém 😊. Pro mně to byla velká čest. Mám jeho práci moc ráda.

Jaké bylo s ním točit?
Natáčení bylo krásné a náročné. Nikdy předtím jsem se s takovým druhem práce nesetkala. Měli jsme větší prostor všechno prodiskutovat a připravit. Olmo je velmi precizní a vyžaduje takový přístup ode všech. Já jsem byla úplně blažená. Mám ráda, když se věci dělají poradně. Bylo mi tam se všemi moc hezky.

Jak byste svoji roli a film charakterizovala?
Je to rovná, silná, přímá holka. Nemá to úplně snadné mezi svými muži, otec, bratr, manžel. Ale ví, jak v tom chodit, a stojí pevně nohama na zemi. Vlastně absurdně mezi ně přináší racionalitu.

Čím vás jeho téma zaujalo?
Mne zaujala spleť rodinných vztahů, jako to ostatně můžeme pozorovat v každé rodině. Touha po kontrole, touha po lásce a nebezpečí nových komunikačních prostředků. Ale hodně je silné téma touhy. Je to film o touze.

Která scéna byla pro vás nejnáročnější?
Byly pro mě náročné v jistém smyslu všechny. Hrála jsem maminku malého chlapce, miminka a občas mi už odcházela záda... Nejsem trénovaná 😊.

Jak na natáčení vzpomínáte i díky komplikacím způsobeným koronavirem?
Koronavirus nás zasáhl všechny a zastavil. Bylo mi to líto. Hlavně celého týmu a především produkce. Obdivuji trpělivost a připravenost čelit všem neustálým změnám. Obzvláště těžké to muselo být pro ně i pro Olma. Ale vše se zvládlo, a jsem šťastná, že se to nakonec povedlo krásně dotočit.

Proč by měli diváci přijít do kin na Atlas ptáků?

Diváci mohou těšit na krásný film s hlubokým tématem a především skvělými hereckými výkony. Já jsem celou dobu pozorovala, jak jsou všichni skvělí. Sama se nemůžu dočkat, až je uvidím na plátně.

Martin Pechlát (Martin Róna)

Olma Omerzu vás rád obsazuje do jeho filmů, říká o vás, že si vás velmi váží. Pamatujete si na vaše první setkání?

Mám to s ním úplně stejně. Seznámili jsme se na jeho absolventském filmu Příliš mladá noc. Od té doby se nám spolu líbí spolupracovat. Doufám, že Olma bavím, a ještě dlouho bavit budu, protože s ním pracuji velmi rád.

Jaké to je s ním točit?

Obdivuji na něm jeho preciznost, jeho vizi, kterou vždy při natáčení filmu má, a kterou si důsledně naplňuje. Tudíž nemám žádné obavy o výsledek filmu. Mám hereckou a uměleckou jistotu, když jsem v jeho rukách. To na něm obdivuju a k tomu celou řadu dalších věcí... Myslím si, že do svých filmů vnáší zajímavá témata, má klidný přístup, nikdy nic neopomene, nic mu neunikne, snaží se mít vždy naprosto všechno v pořádku. Také se mi líbí jeho náročnost. Jak je náročný sám k sobě, tak je náročný i na ostatní, což mi vyhovuje. Dokáže z lidí dostat maximum. Samozřejmě i já, my herci, od něj dostáváme vlastní prostor, rád ho využívám, a myslím, že i Olmo se spoléhá, že něco předvedu 😊.

Když přijde nabídka na natáčení s Olmem, je už dopředu rozhodnuto, že roli vezmete?

Myslím, že u mne předem rozhodnuto je. Řekl bych, že máme velmi dobrý vztah. Vždy zavolá, roli nabídne, řekne, jaká bude, co to bude, o čem ten film bude... Takže u Olma se nerozhoduju ani vteřinu. Je to jasné!

Přece jenom už se znáte dlouho, dochází ke konzultacím postav ještě před natáčením?

Rozhodně! Povídáme si o postavě, probíhá diskuze a vždy dojdeme k nějakému společnému výsledku.

Jak byste film charakterizoval?

Ještě jsem ho neviděl a tak jsem zvědavý a velmi se na něj těším. Natáčení bylo bezvadné, i když bylo přerušeno tou první velkou korona krizí. Velmi se těším na ty ptáčky. Jsem zvědavý a napjatý jako struna.

Čím vás jeho téma zaujalo?

Film je napínavý, plný zvratů a já vlastně nechci dopředu všechno prozradit. Má spoustu zajímavých témat – rodiny, lásky otce a syna, jejich vztah, předávání hodnot nejen materiálních, atd.

Která scéna byla pro vás nejnáročnější?

Pro mne, možná i pro nás všechny, byla scéna oběda, která se točila několik dnů. Bylo to opravdu „výživné“. Nepamatuji si přesně, kolikrát jsme ji opakovali... 60 – 70? Z různých úhlů, různé záběry...

Jak na natáčení vzpomínáte i díky komplikacím způsobeným koronavirem?

Byla to panika. Nikdo nevěděl na jak dlouho, co se bude dít. Velmi zvláštní, prapodivné období, ve kterém vlastně samotné natáčení bylo velmi fajn.

Proč by měli diváci přijít do kin na Atlas ptáků?

Rozhodně se nebudou nudit, od začátku až do konce! Je to velice dobrý a zajímavý film.

Jiří Konečný, producent

Jak došlo na spolupráci s Olmem Omerzu. Pamatujete si na moment, kdy jste si řekl, ano – s ním chci spolupracovat?

Bylo to poměrně přímočaré rozhodnutí. Dělat společně Olmův debut Příliš mladá noc mi přišlo lákavé a perspektivní, takže jsem do toho šel s nadšením.

Dá se říct, že jste nerozlučná tvůrčí dvojice. Proč?

Myslím, že jsme našim společným filmům oba dali hodně, nedá nám to, máme vysoké nároky a velké sny. Ale ty filmy nám to na oplátku vrací.

Jak probíhá tvůrčí proces na filmech s Olmem. Jste u projektů hned u samého zrodu, u vzniku scénáře?

Projekty probíráme úplně od začátku. Děláme na filmu a zároveň rozpracováváme ten budoucí. Přejde mi podstatné umožnit autorovi kontinuální proces tvorby, vytvořit zázemí pro soustředěnou a pečlivou práci.

Nakolik se necháte jeden druhým ovlivnit?

Když s někým delší dobu spolupracujete, k nějakému ovlivnění určitě dochází. Ale spíš to vnímám tak, že se navzájem doplňujeme, rozumíme tomu, co ten druhý řeší, podporujeme se, když je třeba, udržujeme tempo jako ve sportu - jednou zabere víc jeden, jindy druhý.

Je náročné sehnat finance na nový film?

Možnosti financování jsou značné, ale je to těžké. Hlavně pokud nechcete dělat moc kompromisů. Film je drahá disciplína, a když už se dělá, měl by se dělat pořádně, což bývá problematické, protože to řadě lidí může připadat jako plýtvání, zejména pokud film financujete i z veřejných zdrojů. Dlouhodobě se domnívám, že hladina rozpočtů českých filmů je v průměru o zhruba 30 % nižší, než by měla být, a projevuje se to na jejich kvalitě. Podaří se je vyrobit, ale často mají přistřižená křídla, zaujmou, ale neoslní, a navíc jim nezbydou prostředky na propagaci, protože rozpočet je napjatý.

Když si vybavíte natáčení, která scéna pro Vás byla nejnáročnější, kterou považujete za stěžejní? Náročné byly noční skupinové scény na horské chatě, ale věřím, že se povedly, jsou pro mě velmi silné.

Nakolik do natáčení zasáhla koronavirová krize?

Zasáhla do něj zásadně. Byli jsme jeden z mála českých filmů, který se natáčel přesně v okamžiku, kdy došlo k zastavení všeho kvůli první vlně, a nebyli jsme na to vůbec připraveni, nic takového jsme nikdy předtím nezažili.

Jak moc vstupujete do výběru herců či lokací?

Konzultujeme to společně jako většinu ostatních věcí, bývají to klíčová rozhodnutí. Atlas ptáků je hodně herecký film, vzpomínám si na pár rozhovorů, kdy jsme se utvrzovali, že jdeme správnou cestou. Pokud jde o lokace, byla například složitá volba továrny, která pak dopadla velmi dobře. Část filmu jsme se rozhodli natáčet ve Zlíně. Měli jsme tam skvěle vyřešenou lokaci nemocnice, ale koronavirus to překazil, a museli jsme hledat náhradní řešení.

Co si myslíte, že rozhoduje o úspěšnosti filmu?

Když vás režisér okouzlí svým pojetím filmu, fascinují vás herci a téma, které ve svém příběhu nesou. A když se vám podaří přesvědčit diváky, aby vašemu filmu dali šanci, nalákat je do kina nebo k obrazovce.

Proč by měli diváci přijít do kin na Atlas ptáků?

Film je zajímavý pro ženy i pro muže. Věřím, že si diváci po jeho zhlédnutí, budou mít o čem povídat.

Jaký zážitek můžete divákům filmu Atlas ptáků slíbit?

Zažijí napětí a překvapení. Uvidí skvělé herce v rolích, ve kterých je možná ještě neviděli. Vztahy, moc, rodina, peníze, internet - živá témata v moderním pojetí.

Jaroslav Sedláček, kreativní producent ČT

Jak jste se potkal s Olmem Omerzu?

Na nominačním večeru Českého lva jsme nějakou náhodou seděli vedle sebe a já jsem tehdy Olmovi velmi chválil Příliš mladou noc. Pamatuji si, že jsem mu doslova řekl: „Takhle nějak si představuji budoucnost českého filmu.“ V tu chvíli jsem absolutně netušil, že záhy budu pracovat v České televizi a že další filmy už budeme dělat spolu.

Jak probíhá tvůrčí proces na filmu s Olmem Omerzu. Jste u projektů hned u samého zrodu?

Řekl bych, že klíčová je spolupráce mezi Olmem a producentem Jirkou Konečným. Oni jsou mozkiem a motorem všeho. Teprve když mají jasno, co a proč chtějí dělat, přicházejí za námi. Něco v jejich záměrech následně změnit je pak dvojnásob těžké, protože tvoří opravdu pevný dvojblok.

Ale jsem rád, že jsem do jejich týmu tak trochu přivedl scenáristu Petra Pýchu. Původní profesí učitel na gymnáziu v Semilech kdysi poslal prostřednictvím Vladimíra Michálka do České televize úžasný scénář a mě napadlo, že by se mohl líbit Olmovi. A Olmovi se opravdu líbil. A nejen scénář, ale i Petr. Začali spolu pracovat systematicky a už mají na společném kontě dva celovečerní filmy a jeden krátkometrážní. Petr je vzdělaný, s ohromným literárním a kulturním přehledem, a Olmo zase skvěle cítí film, je přemýšlivý, náročný, důsledný, trpělivý, ví, co chce a proč. Myslím, že ti dva se nejen skvěle doplňují, ale i navzájem táhnou dopředu. A Petr se díky tomu stal profesionálním scenáristou.

Jakým způsobem si vybíráte témata pro filmy, které zaštití ČT?

Česká televize podporuje široké spektra témat, od historických po současné, od většinových po menšinové. Pokud bych měl mluvit sám za sebe, pak mám rád filmy ze současnosti. Nemyslím ty hysterické vztahové komedie, které teď vznikají jako na běžícím pásu, myslím ty filmy, v nichž člověk opravdu poznává realitu, kterou denně žije. A Atlas ptáků do této kategorie zapadá. Až se na něj za pár desítek let budou lidé dívat, uvidí, čím jsme se trápili – nefunkčními vztahy, a to jak rodinnými, tak partnerskými, honbou za úspěchem, vnitřní osamělostí.

Nakolik do natáčení zasáhla koronavirová krize?

Atlas ptáků byl jeden ze dvou filmů, který musel přerušit natáčení. Zastavit natáčení je vždycky drahá a komplikovaná věc. Navíc nebylo jasné, kdy a jak bude možné film dotočit. Jirka Konečný je ale velmi zkušený a rozvážný producent, takže jsem nepochyboval o tom, že loď – obrazně řečeno – nakonec bezpečně dovede do přístavu. A to se také stalo. Divák nemá nejmenší šanci poznat, že natáčení provázely nějaké koronavirové trable.

Proč by měli diváci přijít do kin na Atlas ptáků?

Je to silný, divácký film. Nabízí výborné herecké výkony, neotřelé téma a také jednu rovinu vyprávění, která vás donutí o věcech přemýšlet mnohem víc a hlavně jinak, než jste zvyklí. Je vždycky fajn, když film ve vás doznívá, když se s ním musíte trochu prát, přemýšlet o něm, vracet se k němu. Takový film potom nebyl zbytečný.